

Sveiki. Ja neko nejaucu tad aptuveni 25 gadi atpakaļ jūsu lekcijās dzirdēju tādu izteiktu domu, ka Latvija nākotnē varētu tikt sadalīta divās daļās ar robežu pa Daugavas upi. Vai jūsuprāt tāds scenārijs vēl joprojām varētu īstenoties, kādi tam varētu būt iemesli un kādas būtu sekas? Paldies un veiksmīgu dienu.

Piezīmes par Laika dabu. (Viss plūst, Viss mainās, Viss atkārtojas)

Ir daudz runāts par Likuma Varas, Cilvēka vardarbības spēka un Varas Spēka attiecībām un no to mijiedarbību rezultātiem. Tāpēc, neiedziļinoties nepārkāpjāmās filosofiskās metafiziskās aksiomās, var teikt, ka **Esošais ir process, kurā potenciāli vai nerealizēti iespējamais formējas apstākļu sistēmā, no kuras atsevišķi, mūsu apziņai pieejami stāvokļi, mums parādās kā notikumi. Katrs “notikums” procesā ir jauns – visuresošā procesa stāvokļu sistēmu ietekmējošs apstāklis – stāvoklis.** (*Te lekciju apmeklētājiem jāatceras, kas ir stāvoklis procesā un kā tas ir saistīts ar “Akašas ierakstiem” – nospiedumiem astrālajā matērijā, kuri mums dod to, ko mēs saucam par Laiku.*) Šis jaunais apstāklis (*nosacījumu komplekts – Varas diktāts*) dod iespēju realizēties kādai citai nerealizētai esamībai. (*Lkciju apmeklētājiem atcerēties par šiem trijiem Esamības stāvokļiem – apstākļiem Evolūcijas procesā.*) Esamību realizācijas un to radīto notikumu plūsma mūsu apziņā parādās kā tas, ko mēs saucam par laiku. **Tāpēc, ka mums katram ir sava,** no kolektīvās, kā tās atsevišķs laikā un telpā vietējs gadījums, izrietoša **apziņa**, mēs sev fiksējam – redzam sev pieejamos “notikumus”. Fiksēto notikumu ķēde ir tas, ko mēs domājam un saucam par Laiku. Katra apziņa ir saistīta ar savu subjektīvo un objektīvo – notikumu ķēdes laiku.

Tā kā “notikums” ir apstākļu maiņu rezultāti, tad tur, kur maiņu ir vairāk, tur arī “Laiks rit ātrāk”. Tur, kur nav apstākļu maiņas, tur “Laika nav”. Tas arī attiecas uz apziņas subjektīvo – iekšējo notikumu laiku. Tāpēc no globālajiem procesiem atrautās – izolētās apziņas un neattīstītās nav laika ritējuma sajūtas un tāda jēdziena lietojuma savas darbības vērtēšanai un virzīšanai, kā tas ir vērojams pie izolētu primitīvu grupu dzīves. Tas nenozīmē, ka viņi nav ieslēgti kādā lielākā apstākļu izmaiņu ķēdē. Vienkārši viņu apziņai nav pieejami, šie apziņai “garām mainīgie” apstākļi. Tāda izolētība nav bezgalīga. Tad, kad viņi tam nesagatavoti (*viņu Laika tur nav*) saskaras ar kādu citu ārpus viņu apziņas esošu veidotu apstākļu “Laiku”, tādu “savā Laikā atpalikušo” apziņas nav spējīgas adekvātai rīcībai “jaunā Laika” apstākļu sistēmā. Tur tās vai nu sabrūk – iet bojā, vai tiek pakļautas totālai apstākļus veidojošo apziņu kontrolei un labdabīgai (*audzināšana un izglītība*) vai ļaunprātīgai attīstību izslēdzošai un paverdzinošai manipulācijai.

- **Tas ir tas uz ko Jūs visus kopā ar Jūsu bērniem virza tā saucamā “kompetenču izglītība” un katru dienu Jums uzspiestā propaganda, valodas kropļojumi un apziņas maiņa.**
- **Tas, kas Jums liekas, ka “tā jau tagad notiek” ir ļaunprātīga Cilvēka vardarbības spēka iejaukšanās Likuma Varā.**

Zaudējot vai neiegūstot (*kā tas notiek ar mūsdienu tā saucamajiem politiķiem, psihologiem un visādiem citiem speciālistiem sabiedriskajās attiecībās*) Filosofisko izglītību, jēdziens Vara ir atdalījies no jēdziena Griba un Spēks. (*Te atkal jāatceras par Vienoto, Likumu un “Dzīvo Dievu” – Trim Logosiem.*) Jēdziens **Griba ir** ar savu izpausmi – jēdzienu **Vara** nesaraujami saistīts vienotā veselumā.

- **Griba ir Vienotajam (*I Logosam*) piemītošā un no tā izrietošā Likuma (*II Logosa*) noformēšanas “Dzīvajā Dievā” (*III Logosā*) Varas Spēka cēlonis, kuru mēs redzam tā realizācijā.**
- **Vienotā Griba ir Visu Varu un spēku avots.**
- **Visas Varas un Spēki, to apjomos un formās, izriet no Vienotā Gribas.**
- **Visas no Vienotā Gribas ar to saistītās Varas un Spēka ir vērsti uz labo, pareizo un derīgo.**
- **Visas Vienotās Gribas, no tās nākošās varas un spēku ļaunprātīgas izmantošanas sekas nes postu, vispārēju sabrukumu un nelaimes, tāpēc ka tās ļaunprātīgo virza uz tam nederīgo un nepareizo tā dzīves mērķu – labā sasniegšanai.**
- **Gribas, Varas, Spēka ļaunprātīga izmantošana izplatot postu noposta pašu posta izplatītāju tāpēc, ka ar to pašu tas ir atdalījies no kopīgā apstākļu – izmaiņu – Laika, savā paša radītajā, noslēgtajā “Laika” virpulī, kurš viņu akadēmiskajā “zinātnē” no subjektīvā laika, objektīvajā projicējas kā kosmogoniska teorija par “melnajiem caurumiem”.**

Mēs saņemam savai apziņai esošajos apstākļos atbilstošu Gribu, kura realizējas mūsu Varā. Griba un Vara ir viens un tas pats. Ja kāds saka, ka viņam ir tāda Vara, tad ar to viņš saka, ka tāda ir viņa Griba, jo tā viņu šajos apstākļos ir ievedusi viņa Gribas realizācijas vietā, kurā viņš to var pielietot atbilstoši savai dabai. Tāpēc, ja kāds saka, ka “es to negribēju – tādi bija apstākļi”, tad vai nu viņš melo vai ir muļķis, kas viņu no nodarījuma atbildības neatbrīvo.

- **Vara, apstākļi un Griba ir Viens Veselums, kuru mēs redzam kā Laiku.**
- **Griba dod spējas realizēt varu, kuru mēs redzam kā metafizisku un materiālajā pasaulē redzamu spēku.**
- **Katrs metafizisks spēks realizējas kā materiālajā pasaulē redzamas apstākļu – notikumu- laika izmaiņas.**
- **Labprātīgs Cilvēks, saskaņojoties ar Vienotā Gribas viņam dotās Varas (*iespējām*) spēju spēku viņam pieejamo apstākļu robežās veido pieaugošu pāreju no Labā uz Vislabāko šajos apstākļos. (*Labais ir procesa attīstības – virzības mērķis.*)**
- **Ļaunprātīgs cilvēks, izmantojot viņam dotās Gribas izmantošanas brīvības iespējas viņam pieejamo apstākļu robežās veido vidi degradējošu un Cilvēka apziņu deģenerējošu lejupslīdi.**

Tāpēc jau daudzus gadsimtus nevis “tā notiek”, bet tā uz to virza saskaņots ļaunprātīgu Cilvēku Vardarbības spēks saskaņā ar Likuma Varas spēku tāpēc, ka caur šo ļaunprātīgo darbību tiek iznīcināti ļaunprātīgie gribas pielietojuma centri – samaitātās – Evolūcijai nederīgās apziņas.

Tautu vadībai no labā uz labāko tiek sūtīti subjektīvās varas diktātu nesoši autoritatīvi Vadoņi – Varas Valdnieki – tie, kuriem piemīt viņiem Augstākās Varas deleģēta Vara. Tauta tos pieņem vai, sekojot savai iedzimtajai muļķībai, tos neredz, bet seko tajā esošās ļaunprātības diktētajai tieksmei pretoties Vienotā Gribai. Tad tautas “pašas sev” viņu muļķību izmantojošo diktatūrā ieceļ “viņām derīgu likumu” publicējošus “tautas kalpus”. Tik ilgi kamēr tautas seko “savu kalpu izdomātiem likumiem” viņu dzīves rit šo “likumu” gultnē.

Aitu baru kāvēji aitū ievēšanai kaušanas aplokos izmanto aitū dabas īpašību akli sekot priekšgalā ejošajam. Tāpēc kāvēji apmāca citas sugas - kazu īpatņus – āžus pārņemt kaušanai

paredzēto aitu baru vadību un vadīt tos uz kaušanas aplokiem. Jaunajā derībā aicinājums - izteiciens par “avju nošķiršanu no āžiem” ir norāde uz **nenobriedušu apziņu – arī bērnu sargāšanu no viņus samaitājošām ietekmēm** un ļaunprāsiem. “Āžu” sauklis ir ar **aizliegumiem neko panākt nevar!**

Aizliegums ir “āžu” ietekmes nepieļaušana – “āžu nošķiršana”.

- **Vadonis - Valdnieks nāk ar Kultūras Normu Fundamentālisma diktatūru.**
- “Āzis” nāk ar robežu (*tikumības un dzīves kārtības normu*) noārdīšanu, baudkāres (*arī svešu ciešanu izbaudīšanas*), mantkāres (*arī sev nepiederošā laupīšanas – konkurences*) un sevis apjūsmošanas – patmīlības (*arī savu ciešanu slavināšanas skatītāju iežēlināšanas*) un pārākuma (*veiksmīguma*) sludināšanas aicinājumiem un pamudinājumu uz naidošanos ar citiem, tāpēc ka tādā vidē visi citi ir apkarojami konkurenti – viņu ciešanu avoti.
- **Vadonis - Valdnieks nāk ar aicinājumu par pašcieņas – savas Kultūras Vērtību apziņu un sargāšanu nākamajām paaudzēm. Vadonis - Valdnieks nāk ar augstāko sasniegumu iespējām vajadzīgo spēku sasprindzinājumu to vārdā atsacīšanos no sasniegtā “miera labklājības” ilūzijām. Vadonis - Valdnieks vienmēr aicina atteikties no jau esošā par labu vēl neesošajam, bet jau zināmajam esamībā nolemtajam augstākajam Labajam.**

“Āžiem” sekojošie – “īstākie latvieši” vienmēr ir pazīstami ar savas pašcieņas un Kultūras noliegšanu - sekošanu svešu subkultūru un valodu lietošanai, visa ārzemnieciskā izcelšanu pār sevi un ārzemniecisko verdzisku apkalpošanu, dzīšanos pēc naudīguma. Radu, brāļu un māsu cīņu par īpašumu, skaudību un nenovīdību (*pateicības trūkumu*) par kaimiņa veiksmi, ar vēlmi par ļaunprātīgu kaimiņa pazemojumu (*Kenča lūgšana*) – naidošanos pret “latviešiem” labklājību, izglītību un kultūras cēlumu devušajiem (*“padomiskumu”*) un tā nodrošinājumu - Krievu Kultūru un visu krievisko – **kā daļa viņi paši ir vēsturiski**, ko tagad visiem saviem vikingiskās ļaudabības spēkiem cenšas noliegt.

1. turpinājums...

Kultūras sodiādes (*saskaņojamību*) likums nosaka – divu attīstībā **pārāk tālu** esošu kultūru attiecībās zemākattīstītās kultūras cīņu pret augstāk esošo kultūru. Pagrimusi vai degradēta – sevī noslēgta apziņu grupa, grimstot savā “melnajā caurumā” - pretojas augstākstāvošās Esamības pasniegtajai audzinošajai rokai – kož savam barotājam – izrāda karmisku nepateicību - tādā veidā atsakās no Augstākā Mīlestības un Labvēlības ar ko nokļūst “likteņa dzirnavās”.

Ja tautas pieņem viņām sūtītos Vadoņus, tad tās dzīvo to diktēto – no Vienotā Gribas izrietošo, šajos apstākļos iespējamos Valstiskās kopdzīves **notikumu apstākļos – Laikā un tā procesā**. Tādā kārtā katra tauta pati pēc savas dabas sev pieņem tai Vienotā Gribas sūtīto Vadoni vai pati, tam pretstāvēt, izvirza savus zemisko interešu (*Vienotā Gribai pretējo*) pārstāvjus – “āžus”, kuri tai veido savu “likumu” sistēmu. Neskatoties uz to, vienmēr darbojas Vienotā Griba – Vara un procesu virzošais Spēks, bez kura nekad nekas nekur nenotiek. Tiklāt, cik Cilvēkiem Sūtīto Vadoņu izdotie norādījumi – noteikumi saskan ar Vienotā Gribu, to ievērošana ved uz Labo, bet pūļa pašizraudzīto “Āžu” pavedinošie aicinājumi ievēd Labā pretmetā - postā.

Starpvalstu attiecības tiek saturētas ar šo valstu vadītāju – Vadoņu vai “Āžu” apziņā esošajām **kvalitātēm – procesu novērtējumu izsmalcinātībām**. Rupjas apziņas noslīdēs pie vienkāršotiem, no reālā stāvokļa uzlabošanai tāliem lēmumiem.

Katrs tāds ļaunprātīgs, no Vienotā Gribas atdalīts savtīgs (*tam dāvētās gribas izmantošanas brīvības*) lēmums un uz to balstīts sabiedrības (*vienota mērķa, ideoloģijas un vērtību sistēmas apvienotu apziņu*) virzības pavadinājums vedīs uz aizvien pieaugošu postu. Tik ilgi kamēr kāda sabiedrība ļaujas leļupslidošas “Āžu varas likumiem”, tā sevi pakļauj pieaugošam postam. **Novēršoties no postu apturoša tikuma (*iekšējā likuma*)**, bet pievērošoties netikumībai – perversijām, šī sabiedrība sevi pievērš postam, tāpat kā noraidot postā vedošos “Āžus” – pieņemot Augstākās Varas Sūtītos Vadoņus, šī sabiedrība sevi sargā no posta un sasniedz to **labāko, kādu tai ļauj šo apstākļu Laiks**.

- **Līdz ar to tautas vēsturē (*notikumu saturā*) viss reducējas uz vienkāršu apstākli – tauta pieņem vai neredz tai sūtīto Vadoni.**
- **Tautas labprātība - sadraudzība vai tās iedzimtā ļaunprātība - naidošānās nosaka tās tālāko likteni.**

* * *

Mūsdienu maldu un māņticības – Zināšanu trūkuma – Filosofijas zuduma apstākļos Laika jēdziens ir zaudējis savu īsto saturu. **Tagad Cilvēki (*tie, kuri atceras pagātņi un caur šodienu jūt Nākotni*)**, vai divkāji, **skatot mehānisko “laikrādi”, to saistot ar viņu apziņas uztveres laukā tiem redzamo notikumu secību**, ar to domājot **laika ritējumu, maldās**.

- **Laiks ir starpība starp procesa norises stāvokļiem.**
- **Katram procesam (*esošā izmaiņu norisei*) ir savs laiks – no procesa sākuma līdz tā beigām ar tajā esošajiem neskaitāmi daudziem dažādiem procesa starpstāvokļu laikiem.**
- **Mūsu apziņa ir procesu sistēma – apziņas darbības process.**
- **Mūsu pieņemtie lēmumi (*gribas pielietojums*) nes izmaiņas mūsu apziņā.**
- **Mūsu apziņas laiks ir tajā notiekošajās izmaiņās.**
- **Mums, redzot apkārtnotiekošo, tāda parādība, kuru mēs tagad saucam par laiku, mūsu apziņā parādās tad, kad mūsu subjektīvais – iekšējais laiks – tur notiekošās uztveres procesa laiks mijiedarbojas ar ārpus mūsu apziņas notiekošo citu apstākļu transformācijas (*notikuma*) laiku.**
- **Atkarībā no apziņas uztveres (*vibrāciju*) ātruma, tai apkārtnotiekošais ir ātrs (*ja lēna apziņa*) vai lēns (*ja ātra apziņa*) kaut gan notiekošā ātrums ir nemainīgs.**
- **Laikā viss plūst, viss mainās, viss atkārtojas.**
- **Laiks nav tas, kas mums redzot notiek no rīta līdz vakaram.**
- **Laiks redzams notikušo izmaiņu daudzumā.**
- **Laiks sevī satur notikušo izmaiņu kvalitātes.**
- **Laikam nav noteikta virzības vektora.**
- **Uzceltā sabrukumā, bijušo iespēju un sasniegumu zudumā, degradācijā un tikumu pagrimumā – dvēseles kultūras deģenerācijā ir Evolūcijai pretēji – “atpakaļ” ritošs laiks – atkāpšanās pagātnē.**

Ikdienas darbu vienkāršotības notrulinātā apziņa Laiks liekas, šķiet, rādās kā taisna līnija – šoseja no šīs notikuma vietas līdz nākošajam notikumam un fiziskajā pasaulē vērojamo ciklisko parādību atkārtošanās. Laiks nav gadu ciklu skaits no dzimšanas līdz nāvei. Cilvēka dzīve – viņa laiks nekad nebeidzas. Ja viņa nav šeit, tad viņš ir citur – citā Laikā – citā Laika

vietā. Laiks nav šoseja – Laiks nav ceļš uz “Turieni”, kur tu zini, kas tur būs, **Laiks ir “Upe”**, Laiks ir “aizej tur, nezin kur, un atnes to nezin ko”. **Laiks ir “treji ceļi putekļos”**.

Laikā, **kā Upē** ir sānu atzarojumi, atpakaļatvedoši salikumi, kad pēc daudziem Upes likumiem mēs “sauszemē” esam turpat vien atpakaļ. Laikā ir Upes sazarojumi, kuros maldoties un kļīstos, var tālu atpalikt no galvenās plūsmas tecējuma. Laikā, no viena notikuma uz citu notikumu ejot, var nonākt tur, kas citiem tobrīd ir jau sena pagātne. Galvenā straume ir “pavisam citā krāsā”, bet likumotājs vēl ir tas pats vecais.

Filosofiskajā tradīcijā ir aksiomātiski izteicieni, no kuriem, to īsto saturu profāniem slēpjot, tiek izslēgti tikai Zinošajiem zināmi vārdi. “Vienā upē divreiz (*no viena krasta*) iekāpt nevar.” **Tas attiecas kā uz atsevišķu vienas apziņas dzīvi tā arī uz Laika Upi**. Mūsdienu akadēmiskās “zinātnes” un Filosofijas galvenā atšķirība ir tajā, ka Filosofija Zin Visu tā bezrobežīgajā atvērtībā, bet akadēmiskums visu apskata un redz savas apziņas viena ķermeņa dzīves ieslēgtībā.

Tagad “personības pāri visam attīstības” ideoloģijās sludina “apziņas atvērtību” un “apziņas paplašināšanu” ar visādu narkotisko, ķīmisko un psiholoģisko prakšu palīdzību, kuras patiesībā atbrīvo Cilvēka Kultūras bloķētos zemākos dzīvnieciskos instinktus. Apziņas plašums attiecas uz to, ka apziņa nav ieslēgta šajā ķermenī un tā eksistences laikā. **Cilvēka apziņa Laika Upē ceļo no viena ķermeņa uz nākošo**. Saskaņā ar savām interesēm, šī apziņa var atrast sev atbilstošo iemiesošanās ķermeni kā Upes Galvenajā, tā arī kādā sānu, vai atgriezeniskā likuma straumē.

“Zinātņu” akadēmiskumam liekas, ka viņu “zinātnieku” apziņas vienmēr ir galvenajā gultnē, kaut gan tās nāk kā no atgriezenisko tā arī no sānu atzarojumu tecēm.

- **Atvērta apziņa Zin savu Vēsturi Upē.**

Atvērta apziņa nozīmē to, ka šī apziņa zin savu neatkarību no šī ķermeņa. **Šī apziņa zin savu ceļu - Laiku caur šo dažādo ķermeņu dzīvi – laiku Lielā Laika Upē**. Tas ko piedāvā visādie “apziņas paplašināšanas” tehnoloģiju sludinātāji ir apziņas iesaistīšana zemākā astrāla destruktīvajā murgainumā.

Akadēmiskums, noliedzot acīmredzamo, turas pie noslēgto sistēmu skatījuma. Akadēmiskumā mūsu pasaules (*planētas*) ir noslēgtas sistēmas. Uz to balstās viņu termodinamika ar tās likumiem, kosmogonija, “lielie sprādzieni”, “melnie caurumi” un Einšteina murgi – visa viņu “kvantu fizika” ir viņu **slimo - noslēgto prātu sistēmu murgi** (*murgi ir pret dabiskas realitāšu elementu kombinācijas – himēras*).

Viņiem liekas – tā viņi stāsta, ka “Mēs dzimstam un vēlāk mirstam. Nekas nav bijis pirms tam un nekā nav pēc tam. Uguns kurs tiek iekurts un izdeg. Tā ir noslēgta sistēma. Mobilais telefons darbojas tik ilgi kamēr tajā ir pielādēta akumulatora baterija. Tā ir noslēgta sistēma.”

Tomēr, kamēr kuras uguns kurs, aug koki. **Uguns kurs tā ir atvērta sistēma**. Kamēr sēžas akumulators telefonā, notiek Ēteriskās sistēmas elementu transformācija elektriskajā laukā un strāvā, kura vēlāk nonāk akumulatora kapacitātē – tā ir atvērta sistēma. **Ja uguns kurs būtu noslēgta sistēma, tad to nekad nevarētu iekurt** – tādu mūsu pasaulē nebūtu, tāpat kā noslēgto sistēmu akumulatori.

- **Noslēgtām sistēmām nav to rašanās cēloņu, tāpēc nevar būt tā, ko akadēmiķi vēro kā to tagadnē esamību.**
- **Dabā nav un nevar būt noslēgtu sistēmu.**
- **Dabā viss eksistē atvērtību regulējošo (*no sistēmu īpašībām – savdabībām izrietošo*) sistēmu kontrolētu atvērtu sistēmu sadarbībā – sadraudzībā.**

Mūsu planētas ekosistēma ar tās “cilvēku radīto sasilšanu” ir “noslēgta” tādā mērā, kādā to pēta sorosūdu un bilgeitsu ekologi, bet tā aug tādā mērā kādā to uztur mūsu Saules sūtītā enerģija un tās elementārdaļiņas Saules vēja un sprādzienu rezultātā saskaņā ar citu planētu ietekmēm. **Akadēmiķi, skatot ugunsкуру, ignorē mežu** un, redzot akumulatoru, ignorē spēku, kurš to lādē. **Tā ir apziņas aprobežotība.** Tā nav viņu apziņas nepilnība. **Tā ir viņu apziņas programmējošo “Āžu” darbība.** “Āži” viņiem aizliedz apšaubīt murgainos Einšteina **relativitātes teorijas apgalvojumus.** “Āži” viņiem liek redzēt “melnos caurumus” savu matemātisko modeļu interpretācijās.

“Āži”, uzturot savu izgudrojumu – grantu sistēmu, ar to samaitā akadēmisko “zinātni”, tur savā kontrolē “zinātniekus” un viņu apziņas, kā arī panāk viņiem vajadzīgo “pētījumu” vajadzīgos rezultātus, bet “Āžiem” kaitīgos pētījumus un to rezultātus nepieļauj. **Ar grantu sistēmu “Āži” zinātnē un prātos ievieš noslēgtās sistēmas.**

Tāda sistēmu “noslēgtība” rodas tobrīd, kad kāda neizglītota egocentriķa tizlajā prātiņā, tam nespējot aptvert un pētīt sistēmu atvērtību un tajās notiekošo, ienāk vienkāršākais – **atvērto sistēmu sadalīt atsevišķos elementos** un tos pētīt kā izolētus. **Tad tā ir pētījumu ideoloģijas kļūda,** kura, protams, noved pie murgainiem secinājumiem. **“Āži” Zinātnē Cilvēka apziņu iekapsulējuši viena ķermeņa dzīvē,** un ar to pašu **ir atņēmuši viņa dzīves brīvību visā Upes plūduma plašumā.**

Apziņas, kā **viena Koka lapas,** Upē straumes nestas satiekas no dažādām plūsmām. Vienas ir tiešajā plūsmā, strauji nestas, citas līkumu līkumos grozītas un ar to sevī šo līkumu saturu nesošas. Straumju laika saturs tādā veidā kļūst par apziņu laika saturu. Vienas mūs Nākotnē ved, citas līkumu līkumos liec. “Āžiem” Nākotnē nekā nav. Viņu pašu Nākotnē nav. Tāpēc viņi iekapsulē apziņas pagātnes lokos un maldina ar Laika variantu mainību. “Āži” veido savu laika noslēgtības cilpu, ar to domājot, ka tā viņus pasargās no Evolūcijas Laika atvērtības sistēmas. **Viņu ugunskurs izplēnēs, bet mūsu Kosmosa Mežs augs.**

Te runa iet par apziņu pievēršanos sevī noslēgtībai vai būtībai atvērtībā – dzīvei Visuma nepārtrauktības bezrobežīgajā telpā. Tāpēc tā vienlaicīgi ir runa par iekapsulēšanas savu vēlmju netikumumu “melnajā caurumā” vai atbrīvošanos apziņas lidojumam neierobežotā attīstības telpā. “Āži” nes viņiem vajadzīgo noslēgtību nāvi nesošajā, bet Vadoņi sevi redzošos atbrīvo no “Āžu” runu saldās indes. “Āži” vienmēr katru pievērš viņa paša iekšējām smaguma centram – viņa melnajam caurumam – viņa sajūtām sevis mīlēšanai, savu ciešanu apraudāšanai un domām par to, bet Vadoņi Katru vērš uz kopīgā, kolektīvā (*Kosmiskā*) atvērto dzīvi.

Atsevišķas apziņas (*lapas*) dzīve ārpus kopīgās plūsmas nav iedomājama. Atsevišķai lapai nav tās cēloņa – to plaucinoša Koka Zara un blakus zaļojoša lapu pieskārienu nestā iekšējā – **visas viena Koka lapas vienojošā Laika.**

- **Tikai tās apziņas, kuras spēj izrauties no “Āžu” aploku “melnajiem caurumiem”, seko Vadoņiem un kopīgi ar tiem veido Nākotni.**

turpinājums sekos....